زیر آسمان فیروزه‌ای

رحمانیان و نگاهی به شرایط سیاسی، اجتماعی

● **شرق:** نمایش «سینماهای من»، به کارگردانی محمد رحمانیان، از سوم تا سیزدهم خرداد در یک سانس و در پردیس سینمایی چهارسو، روی صحنه می‌رود. محمد رحمانیان صبح روز گذشته، شنبه ۱۹ اردیبهشت، در نشست خبری نمایش «سینماهای من» با اعلام این مطلب گفت: «داستان این نمایش به دغدغه‌ای قدیمی برمی‌گردد، اما با برگزاری مراسم بزرگداشتی برای سیدمحمد بهشتی، ساخت نمایش «سینماهای من»، کلید خورد. من در آن مراسم یک نمایش کوتاه نوشتم. این بزرگداشت مدخلی شد که به مسائل سینمای ایران در قبل و بعد از انقلاب بپردازم.» نویسنده نمایش‌نامه «روز حسین» ادامه داد: «همچنین پیش از بزرگداشت سیدمحمد بهشتی، مقاله‌ای از آیدین آغداشلو با عنوان سینماهای من در مجله فیلم خوانده بودم که به مرور سینماها از بچگی خودش تا به حال پرداخته بود و من نام این نمایش را با اجازه از آیدین آغداشلو انتخاب کردم. در مقاله‌ای که آیدین آغداشلو نوشته بود، در کنار اینکه سینماهای ایران در دوره‌های مختلف مرور می‌شد، شرایط سیاسی، اجتماعی ایران نیز به شکل جذاب و تأثیرگذاری مورد بررسی قرار می‌گرفت. طبیعتا ساخت نمایش «سینماهای من» را مرهون مقاله ایشان هستم.» در این نمایش بازیگرانی چون علی عمرانی،افشین هاشمی،حبیب رضایی،مهتاب نصیرپور،اشکان خطیبی و... بازی می‌کنند.

توقیف ۲ کتاب در نمایشگاه

● پنجمین روز از نمایشگاه کتاب تهران در حالی سپری می‌شود، که در سومین روز از برپایی نمایشگاه کتاب تهران، دو کتاب از نمایشگاه جمع‌آوری شده‌اند. این دو کتاب، «من و سیمین و مصطفی»، نوشته شیوا ارسطویی و «ملت‌ها چگونه شکست می‌خورند»، با ترجمه محسن میردامادی و محمدحسین نعیمی‌پور و با مقدمه علیرضا بهشتی هستند که از سوی انتشارات روزنه به چاپ رسیده‌اند. این کتاب‌ها عصر هجدهم اردیبهشت‌ماه در سومین روز برپایی نمایشگاه کتاب جمع‌آوری شده‌اند. به گزارش ایسنا، بنابر گفته یکی از مسئولان غرفه انتشارات روزنه، که تمایلی به صحبت درباره این موضوع نداشت، قرار شده است نامه‌ای کتبی از سوی مقام‌های قضائی درمورد علت این اقدام به دست آنها برسد. گفتنی است این دو کتاب مجوز انتشار و عرضه از سوی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی داشته‌اند. تلاش خبرنگار «شرق» برای برقراری تماس با امیرزاده، رئیس هیأت رسیدگی به تخلفات، تا عصر روز گذشته به جایی نرسید.

جشنواره فیلم ابوظبی تعطیل شد

● برگزارکنندگان جشنواره فیلم ابوظبی، پس از هشت سال، از تعطیلی این رویداد سینمایی خبر دادند. به گزارش ایسنا، درحالی‌که جشنواره فیلم ابوظبی به پشتوانه درآمدهای بالای نفتی، پای ستاره‌های هالیوودی را به این رویداد سینمایی می‌کشاند، مسئولان برگزاری این جشنواره از عدم برگزاری این رویداد سینمایی خبر دادند. در بیانیه‌ای که در این رابطه منتشر شده، آمده است: هدف از این تصمیم تمرکز و حمایت بیشتر استعدادهای داخلی و جذب فیلم‌سازان منطقه است، ضمن اینکه منابع مالی جشنواره برای کمک به فیلم‌سازان عرب به کار خود را ادامه خواهند داد. «نورا الکابی»، رئیس کمپانی «مدیازون»، مسئول برگزاری جشنواره فیلم ابوظبی، دراین‌باره گفت: در چندسال گذشته، بنیان و اساس قدرتمندی برای یک صنعت فیلم و تلویزیون پایدار داخلی ایجاد کرده‌ایم و حالا زمان مناسبی برای توسعه برنامه و انتقال صنعت داخلی سینما و تلویزیون به سطحی بالاتر است. ابوظبی، پایتخت هفت امیرنشین امارات‌متحده‌عربی است که در سال‌های اخیر سرمایه‌گذاری سنگینی برای معرفی خود به‌عنوان مرکز تولید سینمایی و رسانه‌ای انجام داده است و به استودیوهای فیلم‌سازی تا ۳۰درصد تخفیف برای ساخت فیلم ارائه می‌دهد.

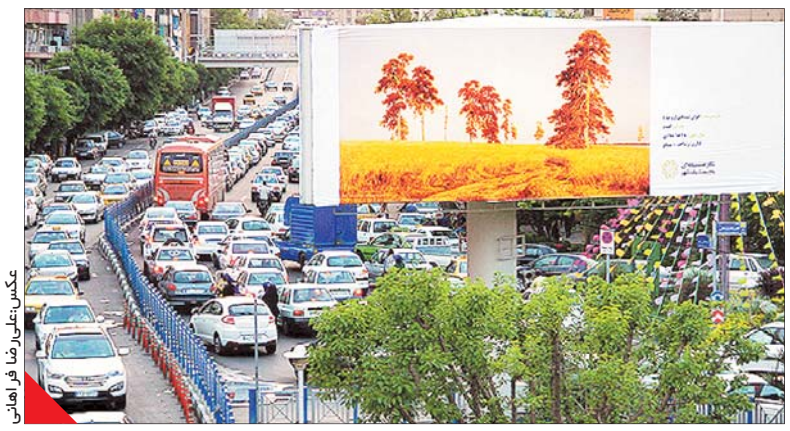

عکس: علیرضا فراهانی

«نگارخانه‌ای به وسعت یک شهر» در گفت‌وگو با سمیع آذر و موسوی

تهران جلوتر از نیویورک و پاریس

سحر آزاد: تب اولیه هنری‌شدن تهران فروکش کرده است، اما تبعات آن هنوز هم وجود دارد. اختصاص هزارو ۶۰۰ جایگاه تبلیغاتی با آثاری از ۷۰۰ هنرمند، که ۵۰۰ هنرمند آن ایرانی هستند، تهران را به شهری تبدیل کرد که حافظه تاریخی پایتخت، کمتر رنگ آن را دیده بود. این طرح با عنوان «نگارخانه‌ای به وسعت شهر» از سوی سازمان زیباسازی از ۱۵ اردیبهشت به مدت ۱۰روز در تهران اجرا شده است. شهری که از سوی بسیاری از فعالان هنری، از نظر نصب و ارائه آثار هنری آشفته است، یکباره با آثاری مواجه شد که بسیاری از آنها در موزه‌های معتبر نگهداری می‌شوند و از نقاشی‌های معاصر و مدرن تا معماری و آثاری از دوران اسلامی و قدما را نمایش می‌دهد. این طرح البته نه‌تنها از سوی رسانه‌ها و مردم در فضاهای مجازی با بازخورد زیادی مواجه شد بلکه تعدادی از هنرمندان را هم واداشت تا دست‌به‌قلم شوند و از تبعات چنین اقدامی بنویسند. ایده اصلی آن از سوی سعید شهلاپور، نقاش و مجسمه‌ساز در سال‌های قبل هم ارائه شده بود تا اینکه بالاخره قرعه اجرائی‌شدن طرح به امسال افتاد. اعضای شورای سیاست‌گذاری «نگارخانه‌ای به وسعت شهر» عبارتند از: جمال کامیاب (مدیرعامل سازمان زیباسازی شهرداری تهران)، مجتبی موسوی، محمدحسن حامدی و ایمان افسریان و شورای انتخاب را نیز همین افراد به‌غیر از جمال کامیاب تشکیل داده‌اند.

علیرضا سمیع‌آذر، منتقد و مدرس هنر نسبت به استفاده از آثار هنری در چنین سطحی در تهران به «شرق» گفت: «این اقدام فوق‌العاده ستودنی است و از عمق احترام و ستایش هنر در نزد متولیان این پروژه حکایت دارد. در تاریخی که در ذهن من هست، هرگز شاهد چنین پروژه‌ای نبوده‌ام حتی در پایتخت‌های مهم جهان مثل نیویورک، پاریس، لندن و... هم هرگز هنر تا این وسعت در معرض عموم قرار نگرفته است. در این شهرها مکان‌های خاصی برای این کار وجود دارد که معمولا افراد خاص و علاقه‌مندان هنر و فرهنگ چنین آثاری را می‌بینند و این عده نماد همه مردم نیستند چون همه مردم به موزه‌ها نمی‌روند. در مکان‌های عمومی آن‌قدر هنر ارائه نمی‌شود که در این پروژه ارائه شده است. این کار، بزرگ‌ترین پروژه برای فراهم‌کردن هنر در معرض عموم است».او ادامه داد: «این کار هزینه غیرمستقیم بالایی دارد، چون تبلیغات، پرداخت‌های سنگینی دارد که هنر از آن قاصر است، اما الان هنر در سطح وسیعی که به تبلیغات اختصاص داشته، حضور پیدا کرده است. من هم مانند بسیاری دیگر، از دیدن این نقاشی‌ها در سطح شهر فوق‌العاده هیجان‌زده هستم».

او که برای دیدن آثاری هنری به شهرهای زیادی سفر کرده است، در مورد تجربه کشورهای دیگر برای نمایش آثار هنری به صورت عمومی گفت: «در تاریخ نیم‌قرن گذشته، تلاش‌های مختلفی صورت گرفته است که هنر از مکان‌های خاص به سطح عمومی جامعه و مخاطبان عمومی برسد. یکی از این تلاش‌ها، نقاشی‌های دیواری انقلابی هستند که نمونه آن نقاشی انقلابی مکزیک است. در آن دوره این اعتقاد وجود داشت که نقاشی سه‌پایه‌ای متعلق به اشراف است و نقاشی دیواری برای همه مردم. بعد از انقلاب ایران نیز تمایل به نقاشی دیواری در مقیاس بزرگ وجود داشت. همچنین تلاش‌های دیگری در دهه ۸۰ و ۹۰ در قالب گرافیتی‌آرت یا نقاشی‌های ترکیبی از متن و تصویر به وجود آمد تا هنر از مکان‌های خاص خارج شود، این پروژه، شاهکارهای هنری، مدرن، سنتی و صنایع دستی را در سطح گسترده‌ای به نمایش گذاشته است و افراد می‌توانند آثاری براساس سلیقه خود پیدا کنند. درواقع این آثار برای یک طیف خاص نیست و هدفی فرهنگی را دنبال می‌کند. این پروژه در مقایسه با نقاشی دیواری یا گرافیتی‌آرت، که پیرو خواسته‌های سیاسی هستند، بالاتر است».

او اما از یک نکته اظهار تأسف کرد: «نگارخانه‌ای به وسعت شهر، یک پروژه منحصربه‌فرد در تاریخ است که سابقه آن در ذهن من تاکنون نبوده است. تنها تأسف من این است که چرا خارجی‌های زیادی نیستند که این پروژه غرورانگیز را ببینند».او که در کنار تدریس تاریخ هنر، مدیر حراج تهران نیز هست، با بیان اینکه در هیچ کشور دیگری ارائه آثاری از هنرمندان آن کشور برای معرفی در سطح عمومی نیاز به هیچ مجوزی ندارد، در مورد تأثیر اجرای این طرح بر جذب سرمایه‌گذاران برای خرید آثار هنری اظهار کرد: «بدون شک این کار نه‌تنها موجب احترام به هنر می‌شود بلکه قیمت آثار هنری را هم بالا می‌برد و یک پروژه فرهنگی- اجتماعی است که بر گردآوری و توجه به آثار هنری پافشاری می‌کند».

قطع داوطلبانه آگهی تبلیغاتی

همچنین مجتبی موسوی، مدیر اجرائی طرح «نگارخانه‌ای به وسعت شهر»، درباره جزئیات طرح به «شرق» گفت: «این ایده‌ای بود که در سلسله‌شوراهای تخصصی هنری مطرح شد و مورد استقبال قرار گرفت، اما اجرائی نشد تا اینکه وقتی برای اولین‌بار موضوع را به آقای کامیاب گفتیم، با استقبال ایشان مواجه شدیم و بعد از آن در فروردین سال‌جاری به فکر انجام مقدماتی شامل مذاکره با شرکت‌های تبلیغاتی تجاری شدیم و در نهایت اردیبهشت به‌عنوان زمان اجرای طرح مورد موافقت قرار گرفت».

یکی از مواردی که پس از نمایش آثار بر تابلوهای تجاری موردتوجه قرار گرفت، اختصاص مکان‌های تبلیغاتی به این موضوع بود و به‌همین‌دلیل در برخی از اظهارنظرها در فضای مجازی مطرح شد که این زمان، وقت مرده تبلیغات است که آگهی زیادی در این زمان وجود ندارد. موسوی در پاسخ به این موضوع و دلیل انتخاب اردیبهشت‌ماه برای اجرائی‌شدن طرح عنوان کرد: «تمام تابلوهای تبلیغاتی طی سال اجاره داده شده‌اند، اما دراین‌میان بسیاری از تابلوهایی که روی عرشه پل‌ها استفاده می‌شوند، با موضوع آثار هنری ارائه می‌شدند. از سوی دیگر اردیبهشت هنوز طراوت بهاری را دارد و مناسبت‌های مختلف که مردم و شهر تحت‌الشعاع آن هستند، در این ماه کمتر بود. همچنین وقتی به تقویم رسمی کشور نگاه کنیم، می‌بینیم این ماه به نام هفت چهره فرهنگی کشور مانند شهید مطهری، شیخ بهایی، شیخ کلینی، فردوسی، خیام و... ثبت شده است. همه این مسائل باعث شد تمام تلاش خود را انجام دهیم تا اردیبهشت‌ماه این پروژه انجام شود».

موسوی در مورد مجاب‌کردن شرکت‌های تبلیغاتی برای مشارکت در این طرح اظهار کرد: «چاپ و نصب بیلبوردها از سهم فرهنگی شرکت‌ها بوده است. شرکت‌های تبلیغاتی تعهد دارند سهم فرهنگی خود را اجرا کنند، اما این سهم طی سال توزیع شده بود و سازمان زیباسازی پس از توافق با آنها، این سهم را تجمیع کرد».موسوی در مورد دلیل انتخاب‌نشدن هنرمندان زنده در این پروژه گفت: «اولین نکته، بحث گستردگی و تنوع زیاد آثار هنری بود. ما از هنرمندانی که در قید حیات نیستند و الان جزء میراث فرهنگی ما به شمار می‌روند استفاده کردیم تا در گام اول، دین خود را به آنها ادا کنیم. از طرفی، نیاز به تدبیر و سیاست‌گذاری در مورد هنرمندان معاصر داشتیم تا پروژه با حاشیه روبه‌رو نشود و مورد مناقشه قرار نگیرد چراکه اگر از اثر یکی از هنرمندان زنده استفاده می‌کردیم، ممکن بود هنرمند دیگری نسبت به اینکه چرا در این پروژه نیست، اعتراض کند که بحق بود، اما در دوره‌های بعد از هنرمندان تثبیت‌شده در قید حیات هم استفاده خواهد شد».

او با بیان اینکه بخش هنر معاصر این پروژه بیشتر به نقاشی اختصاص داده شده است، افزود: «تعدادی مجسمه هم در میان آثار هست مانند مجسمه علی‌اکبر صنعتی یا از ابوالحسن صدیقی نیز نقاشی و مجسمه نمایش داده‌ایم یا در میان آثار هنرمندان خارجی، عکس هم هست اما به دلیل گستردگی عکس، سیاستمان بر عکس‌هایی بود که جنبه هنری داشتند و دسترسی به چنین عکس‌هایی در این دوره برایمان سخت بود. در دوره‌های بعد تعداد بیشتری عکس در پروژه قرار خواهد گرفت».یکی دیگر از اشکالاتی که در مورد تابلوها عنوان شده است، کوچک‌بودن فونت اطلاعات مربوط به اثر است و به دلیل اینکه بیشتر این بیلبوردها در بزرگراه‌ها نصب شده‌اند، ممکن است تمرکز رانندگان را برهم بزنند. موسوی در این مورد گفت: «بیلبوردها و سازه‌های عمودی کمتر این مشکل را داشتند اما ۱۱۰ تابلویی که روی عرشه پل‌ها نصب شده بودند، روز پنجشنبه اصلاح شدند».

چهره روز

کتاب تازه شهید مطهری در نمایشگاه کتاب

● کتاب «جهاد اسلامی و آزادی عقیده»، اثر استاد شهید آیت‌الله مطهری، که در چندروز اخیر توسط انتشارات صدرا منتشر شده است، مشتمل بر سه جلسه بحث و انتقاد در انجمن اسلامی پزشکان در سال ۱۳۵۰ هجری‌شمسی است.

در این کتاب به فلسفه جهاد از منظر اسلام پرداخته شده و به شبهاتی که در این موضوع مطرح شده، پاسخ‌های منطقی و مستدل داده شده است. بخش پایانی کتاب به آزادی عقیده از دیدگاه اسلام اختصاص یافته است و موضوعاتی همچون کتب ضلال، تفتیش عقاید و آزادی منتقد و مخالف در اظهارنظر، مورد بررسی و کاوش دقیق قرار گرفته‌اند. کتاب حاضر مانند سایر آثار استاد شهید، از عمق و ژرفای فراوانی برخوردار است و خواننده را با گوشه‌ای از معارف حیات‌بخش اسلامی آشنا می‌کند. این کتاب در قطع جیبی و در ۱۲۰ صفحه به قیمت ۳۰هزار ریال توسط انتشارات صدرا منتشر شده است.

خبرسازان

دفاع عضو کمیسیون فرهنگی مجلس از اکران «قصه‌ها»

● عضو کمیسیون فرهنگی مجلس، اظهارنظر برخی اعضای این کمیسیون درباره فیلم «قصه‌ها» را نظر شخصی آنها دانست. به گزارش خانه ملت، سیدرمضان شجاعی‌کیاسری، عضو کمیسیون فرهنگی مجلس، درباره برخی اظهارنظرها در مورد اکران فیلم «قصه‌ها» گفت: مسئول نمایش عمومی فیلم‌ها، شورای اکران است و دستگاه‌های دیگر نمی‌توانند دراین‌باره تصمیم بگیرند یا در کار یکدیگر دخالت کنند. نماینده مردم ساری در مجلس شورای اسلامی با بیان اینکه تداخل فعالیت دستگاه‌ها در امور یکدیگر، هم خلاف مقررات است و هم خلاف عقل، افزود: هر شورا و تشکیلات و دستگاهی، برای خود شرح وظایفی دارد و باید به آن عمل کند. اگر هم عمل نکرد، دستگاه‌های بالاتری هستند که نظارت‌گر هستند و آنها اجازه ورود به موضوع را خواهند داشت؛ درغیراین‌صورت، دخالت در کار دستگاه‌ها و سازمان‌هایی که براساس وظایف و اساس‌نامه خود عمل می‌کنند، بی‌قانونی است.

این نماینده مجلس درباره برخی حساسیت‌ها، که پیرامون فیلم «قصه‌ها» به‌وجود آمده، توضیح داد: شورای اکران فیلم‌ها مرکب از نمایندگان دستگاه‌ها، سازمان‌ها و افراد صاحب‌نظری هستند که در حیطه مسئولیت خود، دارای یک تعهد و وجدان کاری هستند؛ بنابراین من معتقدم تصمیم شورای اکران برای نمایش عمومی فیلم‌ها حتما تصمیم درستی است.

شجاعی‌کیاسری بیان کرد: البته ممکن است این شورا با اغماض به تصمیم اکران «قصه‌ها» رسیده باشد و دلایلی همچون برآورد هزینه ساخت فیلم یا زحمات سازندگان برای تهیه این اثر، از عوامل آن باشد. از طرفی عطش جامعه برای دیدن آثار جدید نشان می‌دهد که بستن، تعطیل‌کردن و برخورد با یک اثر هنری، مشکلی را حل نمی‌کند؛ بنابراین، با درنظرگرفتن جمیع جهات، می‌توان گفت اکران «قصه‌ها» مبارک است. عضو کمیسیون فرهنگی مجلس، اظهارنظر برخی اعضا درباره «قصه‌ها»، مبنی‌بر تبعات اکران این فیلم برای سازمان سینمایی را اظهارنظر شخصی آنها دانست و تصریح کرد: کمیسیون فرهنگی مجلس هنوز در مورد این اثر تصمیم‌گیری خاصی نکرده است؛ زیرا مسئول نمایش عمومی فیلم‌ها، شورای اکران است؛ ولی اگر اعتراضی به کمیسیون برسد، حتما آن را بررسی خواهیم کرد.

عضو کمیسیون فرهنگی مجلس، اظهارنظر برخی اعضای این کمیسیون درباره فیلم «قصه‌ها» را نظر شخصی آنها دانست و نه کمیسیونی و تصریح کرد: با درنظرگرفتن جمیع جهات، می‌توان گفت تصمیم شورای اکران برای نمایش عمومی «قصه‌ها» مبارک است.

گفتنی است پیش از این در مهرماه سال گذشته، نمایندگان کمیسیون فرهنگی مجلس طی نامه‌ای به حجت‌الله ایوبی، رئیس سازمان سینمایی، خواستار عدم اکران «قصه‌ها»ی رخشان بنی‌اعتماد و «عصبانی نیستم»، ساخته رضا درمیشیان شده بودند، که هنوز وضعیت اکران «عصبانی نیستم» مشخص نیست.

پنج دقیقه با ...

حسین پاکدل: بزرگ‌ترین معلمم مادرم بود

عسل عباسیان: «حسین پاکدل»، نویسنده، کارگردان و بازیگر تئاتر که در آخرین روزهای زمستان گذشته نمایشی را در تماشاخانه ایرانشهر روی صحنه برد، در ادامه از امیدها و دغدغه‌هایش گفته است.

این‌روزها مشغول هستم به: آماده‌کردن نمایش «امر ملوکانه» که متنش را اخیرا خودم نوشته‌ام و زبانی فاخر و طنز دارد. در این نمایش بناست عاطفه رضوی و مهدی پاکدل بازی کنند و فعلا فقط جمعه‌ها در «کافه کتاب همیشه»، که کتاب‌فروشی ما در کرج است، آن را اجرا می‌کنیم و تابستان هم در تهران روی صحنه خواهیم برد. بعد هم به یاری خدا برایش تور خارج از کشور خواهیم داشت.

تئاتری که به‌تازگی بیشترین تأثیر را بر من گذاشت؛ «سقراط» ؛ آخرین کار قابل‌اعتنایی که برای بار دوم،«سقراط» با بازی فرهاد آئیش بود.

برای الهام‌گرفتن در فعالیت‌های هنری‌ام می‌روم به: به کافه کتاب خودمان و همین‌طور گالری‌ها و کتاب‌فروشی‌ها. اینها همگی برای من منشأ الهام هستند. ارتباط با هنرمندان و گفت‌وگو با دوستانم هم برایم الهام‌بخش است.

اگر بخواهم هنر را در یک واژه خلاصه کنم، باید بگویم هنر عبارت است از: «خلق». خلق دوباره پدیده‌های خداوندی. هنرمند خالق است و زندگی را با خلق هنر، قابل تحمل می‌کند.

اگر روزی به ثروتی هنگفت دست پیدا کنم چه شاهکار هنری‌ای را برای خود خریداری می‌کنم؟ من ترجیح می‌دهم با واقعیت‌ها زندگی کنم، اگر و اما در زندگی من جایی ندارد. با اینکه همیشه تلاش می‌کنم و مطمئنم هیچ‌وقت پول هنگفت به دست نخواهم آورد. پس با واقعیت‌هایی که هست زندگی می‌کنم.

کارگردان یا بازیگری که تمایل دارم با او ناهار بخورم؟ همه دوستان هنرمندم هستند که سال‌های سال است با آنها رفاقت دارم و همیشه دوست دارم ساعت‌ها کنار آنها بنشینم و با هم گپ بزنیم.

بزرگ‌ترین معلمم: مادرم بود؛ چون هزاربار جمله‌های نغز به من گفته که در زندگی‌ام کارکرد داشته. یکی از آموزه‌هایش به من این است که هیچ‌وقت جایی ننشین که کسی به خودش اجازه بدهد به تو بگوید بلند شو، وقتی هم نشستی، آنقدر محکم بنشین که کسی جرأت نکند تو را بلند کند و این یکی از بزرگ‌ترین آموزه‌های من است. برای همین از احدالناسی غیر از خدا نمی‌ترسم.

بزرگ‌ترین سوءتفاهم درباره من این است که چه‌چیز درباره‌ام گفته شود؟ هر کس هرچیز دوست دارد بگوید. برایم اهمیتی ندارد کسی چه می‌گوید. من کار خودم را می‌کنم و اهل بهادادن به سوءتفاهمات نیستم. وقتی آدم وارد هنر می‌شود و کار هنری می‌کند، این کار هنری برای آدم نام می‌آورد و طبیعتا عده‌ای از این نام خوششان نمی‌آید و قضاوت می‌کنند. وقتی وارد این حرفه می‌شویم، خودمان را در معرض قضاوت قرار می‌دهیم و نباید نگران قضاوت‌ها باشیم و به آنها فکر کنیم.

اصل مهم برای اینکه در دنیای هنر ماندگار شد: زحمت، تلاش، پیگیری و رسیدن به جاودانگی. کاری که بابتش زحمت می‌کشی و تلاش می‌کنی، با خودش جاودانگی می‌آورد. مگر می‌شود بشری مثلا به اسم شجریان شب بخوابد و صبح بیدار شود، بشود شجریان؟ او در بستر زمان شجریان شده و بابت هرروزش زحمت کشیده. باید تا آخر عمر هم زحمت کشید. کافی است هنرمند با خودش روراست باشد. نباید منتظر معجزه بود و انتظاری از کسی داشت.

اگر در رشته هنری‌ام به عقب برگردم، آرزو می‌کنم که: همین مسیری را که تا حالا رفته‌ام، دوباره بروم. اصلا فکر نمی‌کنم کار دیگری خواهم کرد. مسیرم را به شکل طبیعی طی کردم و فکر می‌کنم بهترین نوع هم همین پیمودن مسیر طبیعی است.

چه‌کاره بودم اگر کسی نمی‌شدم که حالا هستم: همینی که هستم. با همین قاطعیت.

آرزوی زندگی‌ام: این است که رؤیاسازی کنم و برای جامعه خودم و برای مردمم رؤیا تولید کنم.

جالب‌ترین اتفاقی که در این سال‌ها در سینما و تئاتر برایم افتاده؟ هر لحظه برایم جالب بوده. ما به‌عنوان هنرمند تمام اتفاقات را پدیده می‌بینیم برای همین احساساتی نمی‌شویم و با فاصله به آن نگاه می‌کنیم. بنابراین همه اتفاقات به سهم خود قابل مطالعه و جالب هستند، مهم این است که چقدر ما را در «شدن»مان یاری می‌کند.

بهترین کتاب عمرم؟ نمی‌توان از یک کتاب خاص اسم برد. هرکدام از کتاب‌ها تفسیر ویژه‌ای دارند و ما برایندی از مجموعه‌کتاب‌هایی که می‌خوانیم را در خود داریم. یک زمان یک کتابی در یک زمان بر ما اثر خاصی دارد، که در زمان دیگری ندارد. اگر بخواهم بگویم چه کتاب‌هایی بر من اثر گذاشته‌اند، باید یک صفحه روزنامه را با آن پر کنید!

دغدغه اجتماعی این‌روزهایم؟ دغدغه‌های بسیاری دارم. اما این‌روزها به کمک دوست نازنینم، رضا کیانیان، مشغول پروژه «سین هشتم» هستم. هنرمند رسالت دارد که به مسائل اجتماعی پیرامونش توجه کند و دیگران را هم متوجه آن کند و موتور محرکه جامعه‌اش شود. این اتفاقی است که امیدوارم بتوان با یک برنامه خوب و فراگیر به‌واسطه «سین هشتم» توجه صاحبان سرمایه را جلب کنیم تا اتفاق زشت بی‌خانمانی از سطح جامعه برچیده شود. ما در مقایسه با بی‌خانمانی‌ای که در سطح بین‌الملل وجود دارد، بی‌خانمان‌های خیلی کمتری داریم، اما همین مقدار را هم باید از بین ببریم. امیدوارم به نتایج خوبی برسیم. ما می‌خواهیم هنرمندان همراه این جریان شوند تا افراد متمکن هم پا پیش بگذارند و به این فکر کنند که چهره شهرهای ما، به‌خصوص تهران، چطور زیبا می‌شود. هنرمند مبلغ زیبایی است. جایی که در آن زیست می‌کنیم باید از هرگونه پلشتی پاک شود و یکی از مصادیق این پاک‌شدن شهر از پلشتی، این است که در سطح آن دیگر نبینیم که کسی گرسنه بخوابد و بی‌پناه باشد.

نخستین فیلم «صفی یزدانیان» اکران می‌شود

مدیر دفتر نسیم صبا، از اکران فیلم سینمایی «در دنیای تو ساعت چند است؟»، به کارگردانی صفی یزدانیان، از چهارشنبه این هفته خبر داد. سعید خانی، مدیر دفتر پخش نسیم صبا، با اشاره به اکران «در دنیای تو ساعت چند است؟»، به کارگردانی صفی یزدانیان، گفت: به احتمال بسیار زیاد «در دنیای تو ساعت چند است؟» از چهارشنبه ۲۳ اردیبهشت اکران می‌شود. او بیان کرد: مدت‌ها پیش درخواست نمایش این فیلم به شورای صنفی نمایش ارائه شده بود که به‌تازگی با اکران عمومی فیلم موافقت شده است و در جلسه آینده شورای صنفی نمایش، گروه سینمایی نمایش‌دهنده این فیلم مشخص می‌شود. «در دنیای تو ساعت چند است؟»، به کارگردانی صفی یزدانیان، داستان زنی به نام گیله گل ابتهاج است که بعد از ۲۰ سال زندگی در فرانسه، یکباره تصمیم می‌گیرد به ایران و به زادگاهش، شهر رشت، سفر کند. در این فیلم لیلا حاتمی و علی مصفا حضور دارند، همچنین زهرا حاتمی (زری خوشکام)، ستاره سینمای ایران در دهه ۵۰، نیز پس از سال‌ها دوری از سینما، در این فیلم به ایفای نقش پرداخته است. صفی یزدانیان بابت نگارش سناریوی این فیلم، سیمرغ بهترین فیلم‌نامه را در بخش جلوه‌گاه شرق سی‌وسومین جشنواره فجر دریافت کرد.